

והאלים

אלוה
תשפ"ה

יושב

לע"נ יעקב דאב בן צבי

העלון נכתב על ידי: מנחם ריביץ

קידוש ה'

למיתה באם מאיימים עלינו לעבור על דבר ה', כמו שעשו חנניה, מישאל ועזריה, כמובן תחת הדינים השונים של מתי מוסרים נפש בגדר של "יהרג ואל יעבור", ומתי הדבר בגדר של "יעבור ואל יהרג". אבל אם זה ככה, איך אנחנו יכולים לקיים קידוש ה'? אנחנו לא עומדים כל יום מול הבחירה אם לקיים מצוה או ח"ו להיהרג. ב"ה רובנו לא יעמדו מול בחירה כזאת כל ימי חייהם.

נכון שכאשר הרמב"ם אומר שהמצוה היא על כל יהודי, הכוונה יכולה להיות על כל יהודי שיגיע למצב הזה, אבל באמת אנחנו צריכים להגיע לאותו נסיון של חנניה, מישאל ועזריה כדי לקיים קידוש ה'? האם אנחנו צריכים ח"ו לסיים את חיינו כדי לזכות לאותה מצוה יקרה?

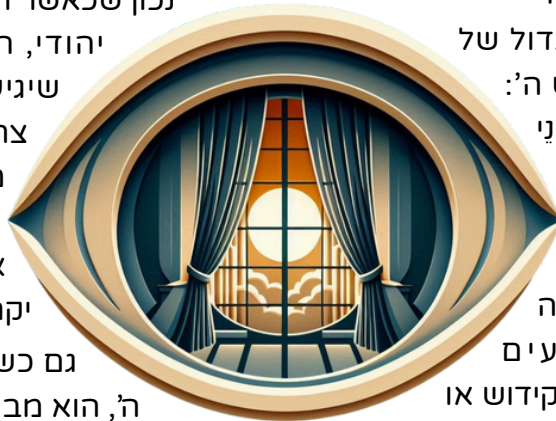
גם כשהרמב"ם עוסק באיסור של חילול ה', הוא מביא כדוגמא ראשונה לכך את האדם שעמד בפני בחירה כזאת, ולא נהרג אלא עבר את העבירה, שבכך חילל את שם ה'. אבל שם הרמב"ם מביא אפשרויות נוספות לחילול ה', שמהן נוכל ללמוד אולי גם איך מקיימים את הקידוש ה'.

דרך נוספת שמביא הרמב"ם שבה אפשר ל"ע לעבור על חילול ה', היא שיעשה אדם גדול מעשה הנראה בעיני ההמון שהוא עבירה, ואין ראוי לאדם נכבד לעשות כמעשה הזה. שאז, אף על פי שהמעשה עצמו מותר, הוא עובר בזה על חילול השם בשל היותו אדם גדול. אבל גם זה לא שייך לכולנו, הרי רובנו אנשים פשוטים. אם כן, איך נוכל לקיים את המצוה? או שמא אנחנו לא

לפני שנים רבות זכיתי להשתתף במעמד רב רושם. אלפי יהודים התכנסו באחד האולמות הגדולים בארץ, רבנים חשובים עיטרו את בימת הכבוד המיוחדת שהוקמה לכבוד האירוע, דברי חיזוק נאמרו ותפילת ערבית התקיימה ברוב עם. שיא הערב היה בקבלת עול מלכות שמים של כל הנוכחים, הרעד והעוצמה של המילים "שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד" שנאמרות בקול גדול על ידי למעלה מעשרת אלפים יהודים הדהדו באוויר, ובלב עלתה התחושה: "איזה קידוש ה'".

בפרשתנו מוזכר פעמיים האיסור הגדול של חילול ה', שמקביל למצוה של קידוש ה': פרק כב {טו} "ולא יחללו את-קדשי בני ישראל את אשר-יְרִימוּ ליהוָה: {לב} ולא תחללו את-שם קדשי ונקדשתי בתוך בני ישראל אני יהוה מקדשכם". כמו שבי עלתה התחושה של קידוש ה', כך אנחנו שומעים ומשתמשים רבות במושגים הללו של קידוש או חילול ה', בד"כ על מעשה מיוחד שנעשה בפני קהל גדול. אך מהו באמת קידוש ה'? מהו חילול ה'? והאם אנחנו באמת מקיימים אותם?

בתחילת ההסבר של הרמב"ם (בספר המצוות) על מצוות קידוש ה' נראה שזאת בדיוק המצוה שאנחנו חושבים עליה, בדיוק מתאים למעמד המרשים שבו השתתפתי: "וענין זאת המצוה אשר אנחנו מצווים לפרסם האמונה הזאת האמתית בעולם ושלא נפחד בהיזק שום מזיק" – לפרסם את האמונה בה', ולעשות זאת בלי פחד. דבר שעם קצת מחשבה ניתן לכל יהודי לקיים. אבל ההמשך של הרמב"ם שונה לחלוטין, כי מיד הוא מסביר שמצוות קידוש ה' היא למסור את עצמנו

שאלת השבוע

כתוב בפרשה:

“וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם
הַבִּיאָכֶם אֶת-עֹמֶר הַתְּנוּפָה שִׁבְעַת שָׁבָתוֹת
תְּמִימֹת תִּהְיֶינָה” (כג, טו-טז)

ספירת העומר מתחילה ממחרת יום וטב
ראשון של פסח,
אם כן למה אנחנו אומרים ממחרת השבת?

בין הפותרים נכונה יוגרל בעז"ה פרס.
תשובות יש לשלוח למייל 4663MR@GMAIL.COM

פעולה תהיה: "האם זה מה שמבקש ממני הקב"ה לעשות עכשיו?"

נכון שבאותו מעמד אדיר שהשתתפתי היה קידוש ה' גדול, קידוש ה' ברבים בעת שאלפי יהודים קיבלו על עצמם עול מלכות שמים. אך גם כשבבוקר יהודי מתגבר על היצר ויוצא מהמיטה כדי לקום לתפילה, אם עושה זאת רק כדי לקיים את רצון הבורא – הוא מקיים קידוש ה', גם כשבחור נשאר ללמוד עוד כמה דקות למרות שקשה כי הוא יודע שזה רצון שמים – הוא מקיים קידוש ה'.

כי זה לא משנה אם עומדים בפני סכנת מוות, או חיים חיי שגרה. אם נמצאים בפני קהל או לבד בחדר קטן. השאלה היא אחת: האם אתה עושה את רצון ה', ועושה זאת אך ורק למענו יתברך. ואם התשובה חיובית, תשמח, הרגע קיימת מצוה חשובה - מצות קידוש ה'.

באמת יכולים? ולמה אם כך כולם צועקים כל הזמן את הסיסמא של קידוש וחילול ה'?

כאן מגיעה הדרך השלישית לעבור ח"ו על חילול ה': "כשיעשה האדם עבירה, אין תאווה בה ולא הנאה, אבל כיוון בפעולתו המרד ופריקת עול מלכות שמים. הנה זה מחלל גם כן ולוקה" – כאשר אדם עובר עבירה על מנת להכעיס – הוא מחלל את ה'. וכן כל הפורש מעבירה או עשה מצוה ללא שום סיבה שבעולם, לא מפחד, ולא מיראה ולא כדי לבקש כבוד אלא רק כדי לקיים את רצון הבורא ברוך הוא, מקדש בכך את שם ה'!

אם כן, לא צריך איומים, לא צריך לעמוד בסכנת חיים ואפילו לא צריך להיות גדולי הדור. האמת, גם לא צריך ציבור או קהל, כי למרות שמי שעושה חילול ה' או קידוש ה' בפני עשרה מישראל זה נקרא שקידש או חילל את שם ה' ברבים, אך האמת היא שהמעשה עצמו יכול להיעשות כשהוא בין ארבע קירות, לבד, ויחשב לו למצוה או לעבירה.

אז במה הדבר תלוי? בגמרא מסופר שכאשר רבי יוחנן בן זכאי חלה ושכב על מיטת חוליו, ברגעי הפרידה האחרונים אמרו לו תלמידיו: "רבינו ברכנו" אמר להם: "יהי רצון ושתהא מורא שמים עליכם כמורא בשר ודם" תמהו התלמידים ושאלו: "עד כאן?!" כלומר, המורא מה' ודאי צריך להיות גדול הרבה יותר ממורא בשר ודם, הברכה שלך האי שיגיע רק לרמה הזאת? אמר להם: "ולואי!" הלוואי שתגיעו לכך שזה יהיה שווה: "תדעו כשאדם עובר עבירה, הוא אומר לעצמו שלא יראני אדם", הוא מפחד מהבושות, מפחד שיתפסו אותו, ושוכח שעין רואה ואוזן שומעת, שהקב"ה רואה את כל מעשיו.

בברכה שבמבט ראשון נראית תמוהה, גלומה תובנה עצומה, על היהודי לחיות עם ההרגשה שהקב"ה נמצא איתו כל הזמן. היהודי צריך לחיות עם הרצון לקיים את דבר ה' בכל דרכיו, שהמחשבה שתלווה אותו לפני כל

מגיעים מוכנים לשבועות!

מאמר מרכזי - על ערך התורה

+ בונוס! 3 מאמרים קצרים שיעזרו לך לחזור לשגרה באותה רוממות גדולה.

מבצע מיוחד למזמינים עד ראש חודש סיון! פרטים במייל

